

RŪPĒJOTIES PAR ATTIECĪBĀM

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 17:5-9, 10-15, 16-34, 1. Kor. 1:18-2:2; 1. Tes. 2:17-3:10.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo kas gan cits ir mūsu cerība, prieks un slavas vainags mūsu Kunga Jēzus priekšā Viņa atnākšanas dienā, ja arī ne jūs? Tiešām, jūs esat mūsu gods un prieks!” (1. Tes. 2:19, 20).

GALVENĀ DOMA:

Patiesa evaņģelizācija vada uz tādām attiecībām, kas iztur laika pārbaudi un ilgst visu mūžību.

Pāvils Tesalonikā organizēja triju nedēļu evaņģelizācijas sanāksmju sēriju. Tās bija ļoti saistošas, bet izsauca pretestību vietējos reliģiskajos vadītājos un algotu slepkavu bandās. Visbeidzot pilsētas koncils Pāvilu izraidīja un arī centās novērst viņa atgriešanos.

Šajā nedēļā mēs runāsim par Pāvila turpmākajiem mēģinājumiem evaņģelizēt Tesalonikā. Pēc šādas pieredzes Pāvils viegli būtu varējis pievērsties pretestībai un citiem apstākļiem, kas gadījās ceļā. Taču viņa prāts, pirmkārt, bija pievērstis attiecībām, ko viņš bija izveidojis ar jaunās Tesalonikas kristiešu kopienas locekļiem.

Pāvilam bija ļoti žēl, ka viņš nevarēja pavadīt vairāk laika kopā ar ticīgajiem. Viņš zināja, ka īsā kopā pavadītā laika dēļ viņus ātri varēs pārņemt mazdūšība un negatīvas ietekmes. Tā kā viņš nevarēja būt tur klāt personīgi, Svētais Gars pamudināja viņu rakstīt vēstules. Šīs vēstules ir Jaunās Derības grāmatas, ko mēs pazīstam kā vēstules tesalonīķiešiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. jūlijā!

PRETESTĪBA TESALONIKĀ

Izlasi Ap. d. 17:5-9. Saskaņā ar šo rindkopu, kas bija galvenā motivācija pretoties Pāvila vēstij? Kādus apgalvojumus izteica viņa pretinieki, lai panāktu pilsētas autoritāšu ieinteresētību šajā situācijā? Kā šīs autoritātes atbildēja? _____

Kad kāds sludina jaunu mācību un ļaudis ar to aizraujas, citu reliģisko grupu vadītāji un skolotāji var kļūt greisirdīgi. Uzmanība, kas reiz bija pievērsta viņiem, tagad tiek vērsta uz citiem. Rezultātā viņi var sākt uzvesties nesaprātīgi, cenšoties mazināt jaunā skolotāja ietekmi.

Saskaņā ar romiešu vēsturnieku Tacitu, īsi pirms Ap. d. 17. nodaļā aprakstītajiem notikumiem izcēlās konflikts starp jūdiem Romā sakarā ar cilvēku, ko Tacits sauc par „Krestus”. Iespējams, ka šis termins atspoguļo romiešu nepareizo izpratni par jūdu Mesijas (jeb grieķiski „Kristus”) konceptu. Acīmredzot kāds, kas sludināja evaņģēliju, tikko bija sašķēlis jūdu kopienu Romā.

Romiešu amatpersonām runas par Mesiju izklausījās kā gatavošanās celt jaunu ķēniņu Romas impērijas tronī (skat. Ap. d. 17:7). Iespējams, ka šī iemesla dēļ imperators izraidīja visus jūdus no galvaspilsētas (Ap. d. 18:2). Daži no izraidītajiem apmetās Tesalonikā vai arī devās tai cauri, iepazīstinot pilsētas iedzīvotājus ar šiem notikumiem. Tā kā evaņģēlijs apgriezta Romas jūdu pasauli otrādi, reliģiskie vadītāji Tesalonikā bija nolēmuši novērst tamlīdzīgus notikumus šeit.

Tesaloniku pārvaldīja pilsētas koncils, kas sastāvēja varbūt no pieciem vai sešiem birģermeistariem, kas kolektīvi pieņēma lēmumus. Šī kārtība nodrošināja ievērojamu neatkarību no Romas, ko viņi nekādā gadījumā negribēja zaudēt. Tā pilsētas amatpersonu uzvedība šajā jautājumā un pastāvošajos apstākļos bija diezgan iespaidīga. Notikumi, kas bija līdzīgi Romā notikušajam, varēja novest pie bargas fiziskas jauno kristiešu sodīšanas. Taču pilsētas vadītāji reaģēja objektīvi (salīdzini ar Ap. d. 16:22-40). Viņi no jaunajiem kristiešiem pieprasīja ievērojamu naudas summu kā drošības maksu, ka viņi neradīs turpmāk nekādus traucējumus. Tad vadītāji ļāva visiem iet.

Skaudība un nenovīdība var mūs iznīcināt. Ko mēs varam mācīties no Jēzus dzīves un mācībām, kas var palīdzēt mums gūt uzvaru pār šīm iznīcinošajām jūtām? _____

EPIZODE BEROJĀ

Vajāšanas var būt kā divvirzienu iela. To bieži izprovocē tiša neslava pret tiem, kas nav darījuši neko sliktu. Bet to var izprovocēt arī nepareiza rīcība no ticīgo puses (1. Pēt. 3:13-16, 4:12-16). Visticamāk, ka nemierus Tesalonikā izraisīja ne tikai Pāvila pretinieki, bet arī neatbilstoša rīcība no jauno ticīgo puses. Abas vēstules tesalonīķiešiem atklāj, ka Pāvils galvenokārt bija nobažījies par dažu draudzes locekļu uzvedību sabiedrībā.

Pāvils lūdza Tesalonikas kristiešus dzīvot mierīgu dzīvi un uzvesties piemēroti, esot starp saviem pagānu kaimiņiem (1. Tes. 4:11, 12). Viņš pārmet nekārtību viņu vidū (1. Tes. 5:14). Viņš pavēl viņiem izvairīties no tādiem kopienā, kas dzīvo nekārtīgi (2. Tes. 3:6, 7). Un viņš norāda, ka daži draudzes locekļi ir kļuvuši ne tikai nekārtīgi un slinki, bet arī izliekas. (2. Tes. 3:11). Tādējādi daži locekļi bija ne tikai traucējoši draudzei, bet arī plašākai sabiedrībai. Vajāšanas Tesalonikā bija ļaunprātīgas, bet arī daži jaunie kristieši uzvedās peļami.

Ar ko Pāvila pieredze Berojā atšķiras no pieredzes Tesalonikā? Skat. Ap. d. 17:10-15. Kādu vēsti mēs gūstam no šīs atšķirības? _____

Berojieši ļoti vēlējās uzzināt kaut ko par Dievu un labāk saprast Bībeli. Bet, klausoties ar lielu atvērtību, viņi arī pārbaudīja visu, ko dzirdēja no apustuļiem, balstoties uz to, ko bija atraduši, personīgi pētot Veco Derību.

Tas ir paraugs mums. Mēs varam būt atvērti jaunām idejām, bet mums vajadzētu vienmēr pārbaudīt šīs idejas, balstoties uz Bībeles mācību. Mums ir daudz jāmacās un daudz arī jāaizmirst un jāmacās no jauna. Vienlaikus ir jābūt uzmanīgiem, lai izvairītos no kļūdām, jo tās ved projām no patiesības.

Lai gan nemieru cēļi no Tesalonikas drīz ieradās Berojā, turienes jūdi neaizvēra savus prātus pret jauno vēsti. Patiešām, daudzi jūdi kļuva ticīgi (12. p.). Pāvilam likās, ka viņam būtu lietderīgi doties uz Atēnām, bet Silam un Timotejam bija atļauts palikt Berojā, lai iedrošinātu un stiprinātu jaunos ticīgos.

Kādus gadījumus tu vari minēt, kur kristīgā draudze ir rīkojusies acīmredzami nepareizi? Kādu mācību mēs varam gūt no šīm kļūdām? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

ATĒNĀS

Saskaņā ar Ap. d. 17:14-16 Sila un Timotejs palika Berojā, bet Pāvils tika pavadīts uz Atēnām. Ieradies Atēnās, Pāvils lika saviem pavadoņiem atvest arī Silu un Timoteju, bet nekur nav minēts, ka viņi tā arī būtu darījuši. No otras puses, 1. Tes. 3:1, 2 mēs uzzinām, ka no Atēnām Pāvils sūtīja Timoteju atpakaļ uz Tesaloniku. No tā redzam, ka vismaz Timotejs bija viņam uz īsu laiku pievienojies Atēnās.

Uzrunājot jūdus Ap. d. 17:2, 3, Pāvils sāka ar tēmu par Mesiju Vecajā Derībā. Ar ko viņš sāka, uzrunājot pagānu filozofus Atēnās (Ap. d. 17:16-34)? Ko mēs varam mācīties no šīm atšķirīgajām pieejām? _____

Pāvils neiegāja vienkārši Atēnās, neaizsoļoja uz Areopagu (pazīstams arī kā Marsa kalns) un neuzsāka sarunas ar vietējiem filozofiem. Sākumā viņš veltīja laiku, lai izstaigātu pilsētu un veiktu savus novērojumus. Viņš iesaistīja arī Atēnu jūdus un dažus grieķus no turienes sinagogas. Vienlaikus ar evaņģelizāciju savā pierastajā veidā (skat. Ap. d. 17:2, 3), viņš arī iepazīna pilsētā valdošo kultūru. Pirmais solis jebkuros misijas centienos ir klausīties un iepazīt to cilvēku ticību un pasaules uzskatus, kurus tu centies aizsniegt. Pāvils pavadīja arī laiku Atēnu tirgus laukumā (kas atradās Areopaga jeb Marsa kalna redzeslokā), sarunājoties ar ikvienu, kas bija labprātīgs ar viņu runāt. Šajā procesā viņš izprovocēja dažu epikūriešu un stoiķu filozofu ziņkārību. Viņi uzaicināja Pāvilu uzrunāt viņus tradicionālajā diskusiju vietā.

Pāvils sāka savu uzrunu Atēnu intelīģencei ar novērojumiem par viņu pilsētu un reliģiju. Viņa teoloģiskais sākumpunkts bija radišana – tēma, kas bija saistoša gan Pāvilam, gan atēniešiem. Pretēji savai pieejai sinagogā, viņš neargumentēja savu viedokli ar Biblii, bet ar tiem rakstiem, kas viņiem bija pazīstami (Ap. d. 17:27, 28 – abos pantos atbalsojas un tiek citēti grieķu rakstnieki). Bet kad viņš iegāja teritorijā, kas bija ārpus viņu intelektuālā komforta robežas, likās, ka filozofi pēkšņi pārtrauca diskusiju. Tomēr daži turpināja sarunāties ar Pāvilu un kļuva ticīgi.

Cik labi mēs saprotam to cilvēku pasaules uzskatus un reliģiju, kas ir ap mums? Kāpēc ir tik svarīgi, lai mums būtu vismaz kaut kādas zināšanas šajos jautājumos, kad cenšamies liecināt par Dievu? _____

IERAŠANĀS KORINTĀ

Ap. d. 18:1-18 satur divas svarīgas sakritības ar laicīgo pasaules vēsturi. Pirmā ir jūdu izraidīšana no Romas Klaudija valdīšanas laikā (Ap. d. 18:2). Informācija no citiem avotiem datē šo notikumu ar 49. gadu mūsu ērā. Otra svarīga sakritība ir prokonsula Galliona pieminēšana (Ap. d. 18:12). Tā kā prokonsuls Korintā tika iecelts uz vienu gadu, informācija no dažādiem rakstiem un avotiem norāda, ka Galliona valdīšana bija 50.-51. gads. Kritiski pētnieki bieži apšaubā Apustuļu darbu grāmatas vēsturiskumu, bet ir daudzas gadījuma rakstura atsaucis, tādas kā šīs, kas apstiprina tās vēstures ainojumu.

Pēc Pāvila un Sīlas izraidīšanas no Tesalonikas Timotejs acīmredzot ceļoja uz Beroju kopā ar viņiem (Ap. d. 17:10, 14, 15). Tad viņš uz īsu brīdi pievienojās Pāvilam Atēnās un no turienes tika aizsūtīts uz Tesaloniku (1. Tes. 3:1, 2). Tur viņš satika Sīlu (Ap. d. 18:5) un kopā ar viņu devās, lai satiktu Pāvilu Korintā. Pirmā vēstule tesalonīķiešiem acīmredzot ir rakstīta Korintā īsi pēc Timoteja ierašanās. Pāvils zināja, ko cilvēki Ahajā, Korintas atrašanās vietā, domāja (1. Tes. 1:7, 8), un Pirmajā vēstulē tesalonīķiešiem viņš atbildēja uz informāciju, ko viņam bija atnesis Timotejs (1. Tes. 3:5, 6).

Izlasi 1. Kor. 1:18-2:2. Kāda ir Pāvila galvenā doma šajā rindkopā? Ko mēs varam mācīties no šiem pantiem par Pāvila misijas stratēģiju Atēnās un Korintā? _____

Pāvils acīmredzot nebija apmierināts ar to, kā beidzās viņa sastapšanās ar filozofiem Atēnās, jo Korintā viņš izlemj uzrunāt grieķu prātus daudz tiešāk. Tā darot, viņš neatmeta principu „sastapt cilvēkus tur, kur viņi atrodas”, jo viņš skaidri atbalsta šo pieeju tajā pašā vēstulē (1. Kor. 9:19-23). Ar savu rīcību Atēnās un Korintā Pāvils parāda, ka cilvēku uzrunāšanas process nav nemainīga zinātne. Tā prasa pastāvīgu mācīšanos un koriģēšanu. Pāvils neizmantoja visās pilsētās vienādu pieeju. Viņš ļoti ņēma vērā mainīgos laikus, kultūras un apstākļus.

Izlasi vēlreiz šodienas Bībeles pantus. Kā mūsdienās, kad pasaules „gudriba” tik bieži konfliktē ar krusta „ģeķību”, var noderēt galvenā tajos izteiktā vēsts? _____

PĀVILS ATKLĀJ SAVU SIRDI

Izlasi 1. Tes. 2:17-3:10. Ko šī rindkopa mums stāsta par Pāvila emocionālo piekēršanos un attiecībām ar šiem ticīgajiem? Ko mēs no tā varam mācīties par to, kā mums vajadzētu izturēties pret tiem, kam kalpojam? _____

Pāvila domu dziļums un konfrontējošais tonis (skat., piemēram, Gal. 1:6, 7; 3:1-4; 4:9-11) reizēm rada iespaidu, ka viņam nav jūtu un personīgu attiecību. Bet šī burvīgā starpspēle Pirmajā vēstulē tesalonīķiešiem liecina par kaut ko citu. Viņš bija evaņģēlists ar intensīvām attiecībām, kas pildīja lielo misijas uzdevumu, kurā galvenais uzsvars ir likts uz darišanu par mācekļiem (Mat. 28:19, 20).

Augstākminētajos pantos Pāvils atklāj savas iekšējās emocijas. Kad viņš vairs nevarēja „ilgāk paciest” savas dedzīgās ilgas pēc tesalonīķiešiem, viņš sūtīja kopīgo draugu uzzināt, kā viņiem klājas. Pāvils baidījās, ka sātans varētu aizmaldināt viņus prom no sākotnējās pārliecības. Viņš jutās ārkārtīgi atvieglots, kad Timotejs paziņoja par viņu stipro ticību.

1. Tes. 3:6 ir kāds interesants mājiens uz dziļāku dinamiku. Pāvils priecājās par Timoteja vēsti, ka tesalonīķiešiem ir labas atmiņas par viņu un ka viņi ilgojas redzēt Pāvilu tikpat ļoti, kā viņš ilgojas redzēt viņus. Pāvila aiziešana no Tesalonikas bija pēkšņa, tāpēc liekas, ka viņam bija nedrošība par to, ko viņi domā par Pāvilu un par viņa aiziešanu. Tesalonīķiešu uzticība Pāvilam nozīmēja ļoti daudz.

Iespējams, ka Pāvila pašvērtējums zināmā mērā bija saistīts ar viņa veiksmi misijas darbā. Galu galā, viņš bija tikai cilvēks.

Timoteja ziņas sagādāja Pāvilam lielu prieku, pielūdzot Dievu. Bet viņa pašreizējais prieks neizdzēsa ilgas redzēt viņus vaigu vaigā un pabeigt viņu izglītošanu kristīgajā dzīvē. Tomēr nespēdams personīgi būt kopā ar viņiem, Pāvils vispirms sūtīja savu palīgu Timoteju, un tad uzrunāja tesalonīķiešus ar vēstuli starpniecību. Šīs vēstules ir Jaunās Derības sastāvdaļas.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Ja mēs pazemotu sevi Dieva priekšā, būtu laipni, pieklājīgi, patīkami un žēligi, tad tur, kur tagad viens atgriežas pie patiesības, atgrieztos simts. Bet, lai gan mēs sakām, ka esam atgriezušies, sev līdzī nesam nastu ar paša „es”, ko uzskatām par pārāk dārgu, lai atdotu. Mūsu priekštiesība ir likt šo nastu pie Kristus kājām un tās vietā pieņemt Kristus raksturu un līdzību. Glābējs gaida, kad mēs to darīsim.” E. Vaita „Liecības draudzei”, 9. sēj., 189., 190. lpp.

„Savas kalpošanas laikā Jēzus pastāvīgi mācekļu uzmanību pievērsa faktam, ka tiem jābūt vienotiem ar Viņu darbā, atbrīvojot pasauli no grēka verdzības. [...] Visas savas darbības laikā Kristus tos bija gatavojis personīgam pienākumam, lai, viņu skaitam pieaugot, tie izkļūstot aizsniegtu iespējami visattālākos zemes nostūrus.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 32. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet savas atbildes uz pirmdienas pēdējo jautājumu! Kā mēs varam izvairīties no tādām pašām kļūdām? Vai dažos gadījumos mēs arī tagad tās pieļaujam?

2. „Liecībās draudzei” 9. sēj. 189. lpp. (skat. augstāk) Elena Vaita nosauc paša „es” par barjeru, lai misija būtu spēcīga un starp pazudušajiem būtu vairāk atgriešanos. Kā „es” atklājas mūsu dzīvēs? Kā mēs varam iemācīties mirt sev? Kāds ir vienīgais veids, kā to var izdarīt?

3. Galvenais, uz ko koncentrējas lielais misijas uzdevums (Mat. 28:19, 20), ir „darīt par mācekļiem”. Dalies savā pieredzē par to, kā ir „būt par mācekli” vai „darīt par mācekli”. Cik lielā mērā tava draudze ir orientēta uz mācekļību? Kā tā var tāda kļūt?

4. Kā tu vari kādam paskaidrot krusta „ģeķību”? Kā tu domā, kāpēc Pāvils lieto šādus terminus? Ko tas mums māca par to, cik ierobežota var būt mūsu realitātes izpratne, ja daudzi vissvarīgāko no visām patiesībām uzskata par „ģeķību”?

KOPSAVILKUMS:

Tikai trīs nedēļās Pāvils bija kļuvis cieši saistīts ar jaunajiem ticīgajiem Tesalonikā. Nevarēdams atgriezties pie viņiem, viņš sūta vispirms Timoteju uz Tesaloniku. Svētā Gara spēkā viņš ieliek savu sirdi arī divās vēstulēs. Jēgpilnai evaņģelizācijai nevajadzētu aprobežoties tikai ar kristīgās ticības apliecības pieņemšanu. Kristīgajā ticībā ir iekļauta visa dzīve – fiziskā, garīgā un emocionālā.